

ren havde udstedt en foreløbig Lov. Da kunde Repræsentationen have undersøgt, hvorvidt denne Lov havde været nødvendig eller ikke, og saa havde vi faaet et saa vigtigt Spørgsmaal under den rette Behandling. Jeg tvivler ikke om, at der ved denne extraordinaire Indførelse er paalagt de Bedkommende en Stat, som, dersom den skulde sættes i Penge, vilde løbe op til 40 eller 50,000 Rd. Jeg kan altsaa paa ingen Maade gaae ind paa den Betragtning, som den høitagtede Minister angav, at, fordi et Medlem af et Udvalg, der har behandlet en lignende Sag, der ikke blev til Lov, har udtalt sig for den Fortolkning, medens til samme Tid Ministeren, fordi han ikke har den Betragtning af Sagen, stiller et Forslag, der blev forkastet med kun 16 Stemmer for sig — at deri, siger jeg, skulde ligge Grund nok til imod Lovens klare Text at berettigede Justitsministeren til at gaae frem paa denne extraordinaire Maade. Det Hele kan jeg ikke faae til, at rime sammen, og jeg vil for Fremtidens Skyld forbeholde mig min Fortolkning af Børnepligtsloven. Jeg betragter det som en meget stor Ulempe for de Bedkommende, dersom det skulde blive Skik, som var Tilfældet ifjor, og dersom den Fortolkning skulde have sin Gyldighed, at vel var det en nogenlunde almindelig Regel, men en Regel, som Ministeren til enhver Tid, han fandt det passende, kunde overse, uden at Repræsentationen havde det Mindste at gjøre dermed, thi ved den Fremgangsmaade er denne Deel af Landets Undersaattere meget daarlig betrygget.

Den fungerende Justitsminister:

Jeg vil blot gjøre den Bemærkning, at jeg haaber, at det heller ikke maa være Skik, at de Forhold finde Sted, som dengang fandt Sted, og jeg seer ikke Nogetsomhelst, der berettiger den ærede Interpellant til at forudsætte, at Regjeringen skulde ville indføre en saadan Skik, naar der ikke var aldeles gyldige Grunde til at handle, som man dengang handlede.

Berg: Disse gyldige Grunde kunde det maaskee have været passende at faae alvorligt undersøgte af den lovgivende Forsamling, under hvis Resport gaaftte vi et Spørgsmaalet ef-

ter min Opfattelse hører. See saa er det muligt, at det Hele vilde have klaret sig tilfredsstillende. Det kan ikke skee ved den Form, der er bleven brugt, men det kunde, som sagt, være skeet, hvis der var brugt en anden.

Da ikke Flere ønskede at høre sig, erklæredes Forespørgselen for sluttet.

Man gif derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen: Forespørgsel af Folkethingsmanden for Svendborg Amts 4de Valgtreds (M. Pedersen) til Kirke- og Underviisningsministeren.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 3679.)

M. Pedersen: Jeg skal tillade mig med nogle saa Ord at begrunde denne Forespørgsel til den høitagtede Kultusminister. Loven af 24de April 1860 gav de Beboere, der her er Tale om, Anledning til at troe, at de maatte kunne komme i Betragtning ved Anvendelsen af denne Lov. Dette skete imidlertid ikke, idet der i 1860 blev solgt et Hus, som hørte under dette Præstefald, og i hvilken Anledning der blev udnævnt to uvillige Mænd til at taxere det — hvilket jeg antager for at være skeet ifølge et iforveien af Justitsministeriet udstedt Circulaire —, men der er senere atter solgt to Huse, i hvilken Anledning der ikke af Retten har været udnævnt saadanne Mænd, men hvor vedkommende Brugere har faaet Lov til at udnævne den Ene; hvem der har udnævnt den Anden, veed jeg ikke, men jeg antager, at han er bleven udnævnt af den paagjældende Præst. Det har nu forundret Mange, at man er gaaet frem paa saa forskjellige Maader ved Salget af disse Huse, og det har særlig forundret en Mand, som endnu er tilbage der og beboer et Hus, der hører til dette Præstefald. Han meente nemlig, og er endnu af den Formening, at denne Lov maatte komme ham tilgode, og naar jeg læser de Forhandlinger, som i den 10de og 11te Session her i Rigsdagen fandt Sted med Hensyn til denne Lov, kan jeg for mit Bedkommende heller ikke komme til noget andet Resultat, end at disse Huse maatte gaae ind under Loven.